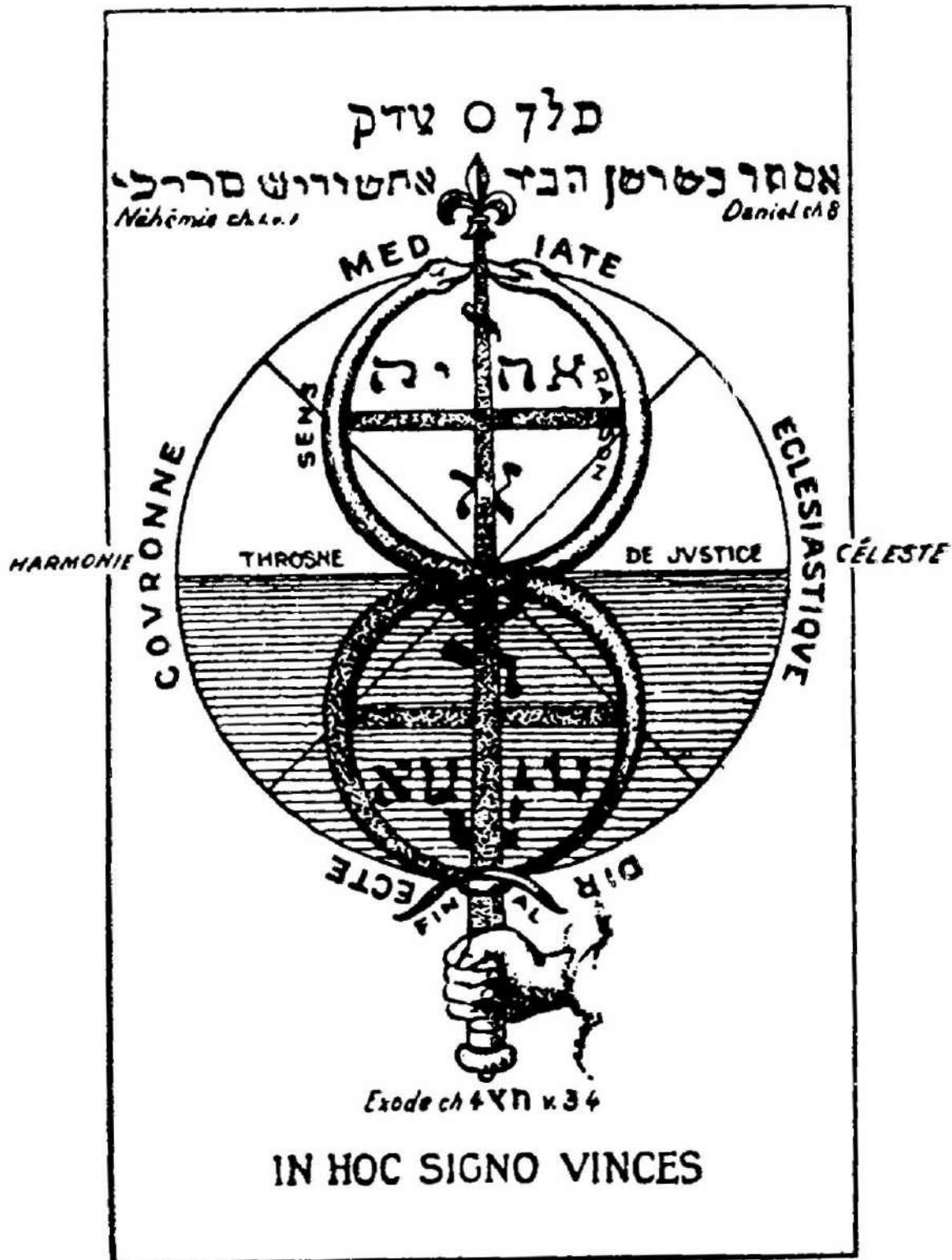

Odysseas Theodorou
2016

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ G. A. A.

Διδ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΕΥΓΕΝΙΑΣ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ

Θεία ουσία...η Θεία ενέργεια προς εκδήλωσιν του Σύμπαντος. Το σύμπαν είναι προσωπικότης εις την δράσιν της οποίας δεν τίθεται ουδέν όριον.

Ατέρμον Κίνησις και αέναος Ζωή συναντωμένη μετά Θειοτάτης Ενεργείας το διαμορφώνει εις κόσμους και το κατατέμνει εις ιδίας υποστάσεις. Πας κόσμος, πάσα υπόστασις είναι σημεία εις τα οποία καταφαίνεται ότι σκοπός των είναι να αποτελέσουν ΕΓΩ.

Τα ΕΓΩ αυτά αναχωρούντα από ένα σημείον προχωρούν απείρως, μεταμορφούνται εις Θεούς, γίνονται υπέρτεροι τούτων και σπεύδουν γοργώς ακολουθώντας το άπειρον, ουδαμού τερματίζοντες την άπαξ εκδηλωθείσαν Θειοτάτη μορφή των.

Αποτελεί αναμφισβήτητο γεγονός η διαπίστωση, ότι επί χιλιάδες χρόνια, ανάμεσα στις δοξασίες των ανθρώπων, κυρίαρχη διάσταση κατέχει η προσήλωση στην ιδέα της αθανασίας της ψυχής.

Η ψυχική αθανασία ή Παλιγγενεσία όπως αποκαλείτο από τους προγόνους μας, αντίληψη σύμφωνα με την οποία η ψυχή είναι άφθαρτη και παραμένει αναλλοίωτη και μετά το λεγόμενο θάνατο ή μετάσταση του σώματος, του θνητού της δηλαδή περιβλήματος, δεν είναι ούτε πρόσφατη, ούτε βέβαια και παρωχημένη. Ανάγεται ιστορικά στο απώτατο παρελθόν. Η προέλευσή της προέρχεται από την αρχέγονη αρχαιότητα, συνυφασμένη με τα καίρια υπαρξιακά ερωτήματα τα οποία διακατέχουν την ανθρώπινη ύπαρξη, ίσως ακόμα και από κτίσεως κόσμου.

Οι Μυστηριακοί θεσμοί, με προεξέχοντες αυτόν των Ορφικών Μυστηρίων και εκείνον της Ελευσίνας, αποτελούσαν τελετουργικά δρώμενα. Διαρθρώνονταν στα **Ελάσσονα ή μικρά Μυστήρια**, κατά τη διάρκεια των οποίων λάμβαναν χώρα προκαταρκτικοί καθαρμοί, ενώ επακολουθούσε η συμβολική απεικόνιση της καταβάσεως της ψυχής στην υλική ουσία, στο σώμα, καθώς και η περιγραφή των δοκιμασιών που υφίσταται, εξαιτίας αυτής της ενώσεως με τον υλικό παράγοντα.

Από την άλλη πλευρά, τα **Μείζονα Μυστήρια** αποσκοπούσαν στο να καταστήσουν τον μυσούμενο γνώστη της καταστάσεως εκείνης που επιφέρει την ψυχική ευφορία, μια κατάσταση η οποία επιτυγχάνεται μόνο όταν η αείζωη ψυχική ουσία αποδεσμευθεί από την κατώτερη υλική φύση.

Στα Ελευσίνια Μυστήρια, κατά τη διεξαγωγή της Μυήσεως στο Τελεστήριο, οι μυσούμενοι εν μέσω αμυδρού φωτός έβλεπαν παραστάσεις από την μετά θάνατον ζωή, προερχόμενες τόσο από τα Ηλύσια Πεδία όσο και από τον ζοφερό Άδη.

« Πώς αυτές οι ψυχές δρούν στο Άπειρο

Σύμπαν.

Πώς αυτές στροβιλίζονται μεταξύ τους,
οι αναρίθμητες αυτές ψυχές,
οι οποίες αναθρώσκουν
από τη μεγάλη ψυχή του Κόσμου.....»

Έψαλλαν... οι Ιερείς τον μελωδικό Ύμνο του Μυσταγωγού Ορφέως προς το μυσούμενο, καθώς ο Ιεροφάντης τον οδηγούσε στο Βωμό του ναού του Διός στη Ροδόπη.

Είναι αλήθεια ότι τα πρώτα επίσημα στοιχεία για την αθανασία της ψυχής ενυπάρχουν στα Ορφικά Μυστήρια, τα οποία αποτελούν το υπόβαθρο όλων των Ελληνικών Μυστηρίων.

Σύμφωνα με τις ορφικές κοσμογονικές αντιλήψεις, ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από την τέφρα των κατακεραυνωμένων Τιτάνων, γι αυτό και διαθέτει θνητή υπόσταση. Της κεραυνοβολήσεως των Τιτάτων προηγήθηκε, ο εξ αυτών κατασπαραγμός των σαρκών του Διονύσου, γεγονός στο οποίο οφείλεται και η θεϊκή πτυχή της ανθρώπινης προελεύσεως. Με το διαμελισμό του Διονύσου επήλθε και ο κατακερματισμός της θεϊκής ουσίας στις επιμέρους εκφράσεις και μορφές του Κοσμικού Όλου.

Στον άνθρωπο επομένως συνυπάρχει τόσο το θνητό-τιτανικό, όσο και το αθάνατο-θεϊκό στοιχείο, τα οποία εκφράζονται από το σώμα και την ψυχή αντίστοιχα. Η συμπεριφορά της ψυχικής προσωπικότητας δεν είναι ανεξέλεγκτη, υπόκειται σε αρχές και κανόνες καθώς οι θεοί θέσπισαν τον Νόμο της Ειμαρμένης ή Νόμο της Ανταποδοτικής Δικαιοσύνης. Η διαδικασία της κρίσεως των έργων τα οποία σχετίζονται προς την ψυχική προσωπικότητα ονομάστηκε **ψυχοστασία**, κατά την οποία η ψυχή ζυγίζόταν ενώπιον δικαστών του Αίαντα του Αιακού και του Ραδάμανθου.

«Το αθάνατο είναι θνητό. Το θνητό είναι αθάνατο. Ο θάνατος είναι αθάνατη ζωή για τους θνητούς Για τους αθάνατους, η θνητή ζωή είναι θάνατος. Το ίδιο πράγμα είναι ο ζωντανός και ο νεκρός, ο ξύπνιος και ο κοιμισμένος, ο νέος και ο γέρος. Διότι τα πρώτα, αφού αλλάξουν κατάσταση, γίνονται τα δεύτερα και αυτά πάλι, όταν αλλάξουν κατάσταση γίνονται τα πρώτα.» αναφέρει ο ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ. Ο αποκαλούμενος και «σκοτεινός» φιλόσοφος (και αυτό διότι το « Περί φύσεως» σύγγραμμά του απευθυνόταν μόνο σε μνημένους, γι αυτό και το νόημά του ήταν στριφνό και συνεπώς σκοτεινό για τους αδαείς περί της ουσίας των μυστηρίων).

Ο ερμητικός « Σμαραγδένιος Πίνακας» αποκαλύπτει ότι « Ως εν τοις Άνω, ούτω και εν τοις Κάτω», σημαίνει ότι αφού στα ουράνια ισχύουν οι θεικοί νόμοι της αθανασίας, κάτι ανάλογο θα πρέπει να ισχύει και στο γήινο πεδίο.

Ανατρέχοντας στους ακατάλυτους φυσικούς νόμους, οι οποίοι διέπουν κάθε Κοσμική έκφανση, όντας διακρινόμενη από μία ακατάβλητη ισχύ, καθίσταται αντιληπτό ότι καμίας υλικής φύσεως μορφή, αλλά και κανενός είδους ενέργεια δεν υπόκειται σε οριστικό αφανισμό. Απλά υπόκειται σε αέναες μεταβολές, υφίσταται διάφορους μετασχηματισμούς, επιβεβαιώνοντας τη θεμελιώδη αρχή του Ηράκλειτου « Τα πάντα ρει .Τίποτα στο κοσμικό βασίλειο δεν αφανίζεται, δεν πεθαίνει, υπόκειται όμως σε μορφική μεταβολή. Ο Δημόκριτος ο γνωστός ατομικός φιλόσοφος της αρχαιότητας αλλά και ο Λεύκιππος ο δάσκαλός του και οι Επικούρειοι όρισαν την αρχή της αφθαρσίας της ύλης .Σύμφωνα με αυτήν το σύμπαν αποτελείται από άτομα και κενό. Το κενό ή μανόν είναι άψανστο, είναι όμως υπαρκτό. Τα άτομα είναι άφθαρτα και αιώνια αλλά αόρατα στο ανθρώπινο μάτι. Τα άτομα όταν δεν επηρεάζονται από άλλα άτομα κινούνται αιωνίως ευθύγραμμα, αλλά με κάποιο τρόπο μπορούν να αλληλεπιδρούν μεταξύ τους, είτε απλώς αλλάζοντας κατεύθυνση, είτε σχηματίζοντας μορφές μέσα στις οποίες η κίνηση τους είναι παλμική. Η ύλη σχηματίζεται από τις συγκρούσεις των ατόμων.

Το 18^ο αιώνα ο Αντουάν Λωράν Λαβουαζιέ ο πατέρας της σύγχρονης χημείας όρισε εκ νέου την αρχή της διατήρησης της μάζας. Μάζα ορίζεται ως ιδιότητα των φυσικών

σωμάτων που μετρά το ποσό της ύλης που περιέχεται σε ένα σώμα Η συνολική μάζα ενός συστήματος σωμάτων διατηρείται σταθερή ανεξαρτήτως των εσωτερικών επιδράσεων. Ισοδύναμη πρόταση είναι ότι η ύλη μπορεί να αλλάζει μορφές ωστόσο η ποσότητά της παραμένει σταθερή. Για την κλασσική Μηχανική η αρχή διατήρησης της μάζας είναι ουσιαστικά αναγκαία όπως και στους Νόμους του Νεύτωνα.

Το 1905 ο Άλμπερτ Αϊστάιν διατύπωσε την θεωρία του για την κίνηση του φωτός και τόνισε την ισοδυναμία μάζας και ενέργειας, που σημαίνει ότι η μάζα είναι δυνατό να μετατραπεί σε ενέργεια και το αντίστροφο.

Το 1932 ο Αμερικανός φυσικός Άντερσον ανακάλυψε πως ένα φωτόνιο ακτινοβολίας γ, μετατράπηκε σε ένα ζεύγος σωματιδίων. Το ένα ήταν ηλεκτρόνιο και το άλλο ποζιτρόνιο. Το φαινόμενο ονομάστηκε δίδυμη γένεση και αποδείχθηκε ότι η ενέργεια του φωτονίου μετατράπηκε σε ύλη.

Συνεπώς, με βάση τα όσα αναφέρθηκαν επέρχεται η διαπίστωση ότι καμιά από τις μορφές που έρχεται σε εκδήλωση στη φύση δε συνιστά νέα δημιουργία. Αντίθετα αποτελεί μία αναδημιουργία, καθώς συντίθεται από προαιώνιες αρχές και στοιχεία τα οποία ουδέποτε καταστράφηκαν, απλώς υπέστησαν μία διαδικασία μεταστοιχειώσεως.

Αφού λοιπόν υφίσταται μία μεταλλαγή και κατ' επέκταση εξέλιξη των υλικών δημιουργημάτων, και κατ' ακολουθία και του φυσικού υλικού φορέα του ανθρώπου, τότε είναι λογικό και απολύτως παραδεκτό ότι θα επέρχεται και μια εξελικτική μεταβολή και του ψυχικού φορέα, ο οποίος ζωογονεί την ύλη.

Στην αρχαία μυθολογία η Ψυχή ήταν η νεότερη από τις τρεις όμορφες κόρες του βασιλιά της Σικελίας. Λέγεται ότι η Ψυχή ήταν τόσο εκπληκτικά όμορφη, που επισκίαζε ακόμα και την Αφροδίτη την θεά της ομορφιάς και του έρωτα. Η Θεά ήταν εξαγριωμένη με την Ψυχή διότι ήταν ομορφότερη. Μυστικός εραστής της Ψυχής ήταν ο Έρωτας ο γιός της Αφροδίτης, που όμως η Ψυχή δεν το γνώριζε. Ένα βράδυ η Ψυχή ξύπνησε και τυχαία κάτω από το φως ενός κεριού, είδε το τόξο και τα βέλη του εραστή της. Από περιέργεια ακούμπησε ένα από τα βέλη και πληγώθηκε από την άκρη του. Έτσι λάτρεψε με πάθος τον Έρωτα. Ωστόσο το κεριό έσταξε πάνω στον ώμο του

κοιμισμένου εραστή ο οποίος ξύπνησε ξαφνιασμένος και πέταξε μακριά. Η καρδιά της Ψυχής βούλιαξε καθώς έμεινε μονάχη, αλλά και ο Έρωτας έλιωνε μακριά της. Η μητέρα του η Αφροδίτη καθώς έμαθε ποια ήταν η αγαπημένη του γιού της, πήγε να τρελαθεί από το κακό της. Αποφάσισε όμως να δεχτεί αυτό το γάμο αν η Ψυχή κατέβαινε στον Κάτω Κόσμο και έφερνε στην Αφροδίτη το βάλαμο που χρησιμοποιούσε η Περσεφόνη η σύζυγος του Άδη. Η Ψυχή δέχτηκε να κατέβει στον Κάτω Κόσμο και πραγματικά η Περσεφόνη με συγκίνηση της έδωσε ένα μικρό κουτί με το βάλαμο που χρησιμοποιούσε, τη συμβούλεψε όμως να μην ανοίξει το κουτί. Η Ψυχή γυρνώντας από το βασίλειο των νεκρών δεν μπόρεσε να νικήσει την περιέργεια της και άνοιξε το κουτί...αμέσως τότε διαπίστωσε ότι το κουτί δεν είχε τίποτα μέσα και..... έπεσε σε βαθύ ύπνο. Ο Έρωτας όμως έψαξε σε όλη τη γη και στην θάλασσα και στα δάση και στις λίμνες και στα ποτάμια όλα του πάνω και του κάτω κόσμου και βρήκε την αγαπημένη του. Αμέσως αγκάλιασε το κοιμισμένο της κορμί. Τα θεικά διαμαντένια του δάκρυα ξύπνησαν την Ψυχή από το λήθαργο. Οι δύο ερωτευμένοι ευτυχισμένοι και ενωμένοι ανέβηκαν στον Όλυμπο και ικέτεψαν το Δία να επιτρέψει το γάμο τους. Ο Δίας έδωσε τη συγκατάθεσή του για το γάμο και αποφάσισε να κάνει την Ψυχή αθάνατη Θεά, διότι είχε αγαπήσει πολύ....

Η λέξη ψυχή προέρχεται από το ρήμα ψύχω το οποίο σημαίνει φυσώ, αλλά και αναπνέω. Και είπεν ο Θεός [Ας βγάλει η γη ζωντανές ψυχές...και έγινε έτσι.Ο Θεός [ενεφύσησε στον άνθρωπο πνοή ζωής] καθιστώντας τον [ψυχή ζώσα].ΓΕΝΕΣΗ 1.24

Έχει διατυπωθεί η άποψη ότι η ψυχή έχει την έννοια της ζωτικής δυνάμεως. Η ψυχή εισέρχεται στο σώμα καθιστώντας το, έμβιον ον με την πρώτη αναπνοή, εγκαταλείπει δε αυτό με την τελευταία αναπνοή. Το Πνεύμα [δηλαδή ο Νους] και η ψυχή είναι οι δύο ενεργειακές δυνάμεις οι οποίες καθιστούν τη ζωή ενσυνείδητη. Συνεπώς ο άνθρωπος πρωτίστως αποτελεί μία πνευματική οντότητα, η οποία σε όλη τη διάρκεια της υπάρξεώς της στο γήινο επίπεδο χρησιμοποιεί ένα θνητό περίβλημα για την ανάπτυξή της. Για το λόγο αυτό το σώμα ονομάζεται από τους φιλοσόφους **όχημα της ψυχής**. Ο Πλούταρχος στο έργο του Ηθικά 163^E αποφαινεται ότι [Ψυχής γαρ όργανον το σώμα] Ο δε Ισοκράτης στον [Περί Ανταποδόσεως] λόγο του [180] αναφέρει ότι η [Η φύση μας δημιούργησε με σώμα και ψυχή...της μεν ψυχής έργο είναι να σκέπτεται ...του δε

σώματος να εκτελεί τις αποφάσεις της ψυχής.] Στο ίδιο πνεύμα κινείται και η άποψη του Πλάτωνα στον [Μένωνα 81β], όπου υποστηρίζει ότι : [Η ψυχή του ανθρώπου είναι αθάνατη και συμβαίνει άλλοτε μεν να τελειώνει την επίγεια παρουσία της, πράγμα που οι άνθρωποι όπως είναι γνωστό αποκαλούν θάνατο , άλλοτε να ξαναγεννιέται, αλλά ποτέ δεν χάνεται]. Την ίδια αντίληψη προβάλλει και στο Γοργία 524β., όπου ισχυρίζεται ότι [Ο θάνατος δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ο χωρισμός δύο πραγμάτων του ενός από το άλλο, δηλαδή της ψυχής από το σώμα].

Ωστόσο γιατί να υπάρχει θάνατος ? Στη Γένεση Κ.2.9 αναφέρεται ότι [ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο με τη διάθεση να βρίσκεται σε κοινωνία ή καλύτερα σε ένωση μαζί Του. Με αγάπη έκανε να βλαστήσει από το έδαφος κάθε δένδρο επιθυμητό στην όραση και καλό για τροφή, καθώς και το δένδρο της ζωής στη μέση του κήπου και το δένδρο της γνώσης του καλού και του κακού] Στο Κ2.17-18 τονίζεται ότι [ο Θεός έδωσε επίσης την εξής εντολή στον άνθρωπο. Από κάθε δένδρο του κήπου μπορείς να τρως μέχρι να χορτάσεις αλλά από το δένδρο της γνώσης του καλού και του κακού δεν πρέπει να φας, γιατί την ημέρα που θα φας από αυτό οπωσδήποτε θα πεθάνεις. Ο άνθρωπος όμως έφαγε από αυτό τον καρπό. Η θέωση του ανθρώπινου εγωισμού η αυτοθέωση, οδήγησε στην απομάκρυνση του πλάσματος από το δημιουργό Του. **Είχε χαθεί η Τάξη, ο Νόμος, η Ουσία...** Και είπεν ο Θεός ο άνθρωπος έγινε σαν εμάς στο να γνωρίζει το καλό και το κακό, και τώρα για να μην απλώσει το χέρι του και πάρει καρπό και από το δένδρο της ζωής και φάει και ζήσει στον αιώνα θα πρέπει να εξοριστεί.

Ο σωματικός θάνατος συνεπώς είναι η διάσπαση της αρμονίας η διακοπή της συλλειτουργίας ψυχής και σώματος ο πρόσκαιρος χωρισμός της ψυχής από το σώμα, ώστε η μεν ψυχή να γυρίσει εκεί όπου έλαβε την ύπαρξη, το δε σώμα να διαλυθεί στα στοιχεία που το απαρτίζουν.

Ο Ηρ Ο γιός του Αρμενίου από την Παμφυλία, ένας γενναίος πολεμιστής, σκοτώθηκε στη μάχη. Για δέκα μέρες παρέμεινε στο πεδίο της μάχης, ανάμεσα στα πτώματα των άλλων πολεμιστών, που είχαν αρχίσει να αποσυντίθενται. Τη δωδεκάτη ημέρα, όταν τον είχαν μεταφέρει σπίτι του και τον είχαν τοποθετήσει πάνω στη νεκρική πυρά, ο ήρωας.....ξαναγύρισε στη ζωή και άρχισε να διηγείται όσα είχε δει και όσα είχε ακούσει η ψυχή του στον άλλο κόσμο.

Η ψυχή του λοιπόν που είχε φύγει από το σώμα, πορεύτηκε μαζί με άλλες ψυχές εις τόπον τινά δαιμόνιον, όπου υπήρχαν δύο χάσματα πάνω στη γή, το ένα δίπλα στο άλλο, και άλλα δύο κατάντικρυ στον ουρανό. Ανάμεσα τους κάθονταν δικαστές και, αφού δίκασαν, πρόσταζαν τους δίκαιους να προχωρήσουν δεξιά και επάνω μέσα από τον ουρανό και τους άδικους αριστερά και κάτω. Όταν ο Ηρ παρουσιάστηκε, του είπαν να ακούει και να βλέπει προσεκτικά ό,τι διαδραματιζόταν εκεί για να τα ανακοινώσει αργότερα στους ζωντανούς. Έβλεπε λοιπόν τις ψυχές που είχαν δικαστεί να προχωρούν προς τα δύο χάσματα και άλλες να βγαίνουν από τα άλλα δύο. Όσες ανέβαιναν από το χάσμα της γης ήταν κατασκοπισμένες και διψασμένες, όσες κατέβαιναν από τον ουρανό ήταν καθαρές. Πήγαιναν λοιπόν οι ψυχές προς το Λειμώνα και κατασκηνώναν εκεί σαν να ήταν πανηγύρι. Όσες έρχονταν από τη γη έκλαιγαν και οδύρονταν για όσα είχαν πάθει κατά την υποχθόνια πορεία τους που κρατούσε έτη χίλια. Όσες έρχονταν από τον ουρανό και τι δεν είχαν να πουν από θεάματα και απολαύσεις. Οι ψυχές που είχαν διαπράξει αδικήματα είχαν πληρώσει για όλα δεκαπλάσιες ποινές. Δεκαπλάσιες ήταν και οι ανταμοιβές για όσες είχαν κάνει καλό. Ακόμα βαρύτερες ήταν οι τιμωρίες για όσους είχαν ασεβήσει προς τους θεούς ή τους γονείς ή για όσους είχαν σκοτώσει άνθρωπο με το ίδιο τους το χέρι. Επτά ημέρες παρέμειναν στον Λειμώνα οι ψυχές και ύστερα πορεύτηκαν σε έναν τόπο όπου έβλεπαν ένα φως σαν ουράνιο τόξο, αλλά λαμπρότερο πολύ και καθαρότερο. Το φως αυτό σαν κίονας ευθύ ήταν τεταμένο δια παντός του ουρανού και της γης, θαρρείς βρισκόταν στο κέντρο του σύμπαντος. Και ήταν το φως ο σύνδεσμος του ουρανού που συγκρατούσε την ουράνια περιφορά. Από τις άκρες των δεσμών του, που ήταν τεντωμένες από τον ουρανό, κρεμόταν η άτρακτος, το αδράχτι της Ανάγκης, το οποίο ρυθμίζει όλες τις περιστροφές. Ο σφόνδυλος της ατράκτου ήταν κοίλος και περιείχε άλλους επτά σφονδύλους (ο εξώτατος ήταν το ουράνιο στερέωμα και οι άλλοι επτά ήταν οι σφαίρες των πλανητών). Στους κύκλους που σχημάτιζαν τα επάνω χείλη των σφονδύλων ήταν καθισμένες και περιστρέφονταν Σειρήνες, μία πάνω σε κάθε κύκλο. Κάθε Σειρήνα εξέπεμπε τον ήχο μιας και μοναδικής νότας. Και οι οκτώ αυτές φωνές παρήγαγαν μία αρμονία. Την κυκλική κίνηση των σφονδύλων πάνω στα γόνατα της Ανάγκης παρακολουθούσαν καθισμένες πάνω σε θρόνους οι τρεις Μοίρες, οι κόρες της Ανάγκης (η Λάχεσις, η Κλωθώ, και η Άτροπος) και τραγουδούσαν σύμφωνα με την αρμονία των

Σειρήνων, η Λάχηση τα περασμένα, η Κλωθώ τα τωρινά και η Άτροπος τα μελλοντικά.

Φθάνοντας εκεί, οι ψυχές ήταν αναγκασμένες να διαλέξουν το είδος της ζωής που θα ήθελαν να ζήσουν κατά την επόμενη ενσάρκωσή τους και να παρουσιαστούν μπροστά στη Λάχηση. Τότε... κάποιος προφήτης αφού πήρε από τα γόνατα της Λάχησης κλήρους και δείγματα τρόπων ζωής ανέβηκε σε ένα ψηλό βήμα και είπε [Λόγος της παρθένου Λαχέσεως, της κόρης της Ανάγκης. Ψυχές εφήμερες, αρχίζει μία άλλη περίοδος για το θνητό γένος που τέρμα της θα είναι ο θάνατος. Δεν θα σας διαλέξει με κλήρο η μοίρα η τύχη ο φύλακας του βίου σας, αλλά εσείς θα διαλέξετε μοίρα. Όποιος κληρωθεί πρώτος, πρώτος ας διαλέξει τη ζωή που αναγκαστικά θα ζήσει. Η Αρετή όμως δεν είναι ιδιοκτησία κανενός, από την οποία ο καθένας ανάλογα αν την τιμά ή την περιφρονεί, θα έχει μεγαλύτερο ή μικρότερο μερίδιο σε αυτήν. Η ΕΥΘΥΝΗ ΒΑΡΑΙΝΕΙ ΑΥΤΟΝ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΛΟΓΗ. Ο ΘΕΟΣ ΔΕ Ν ΕΧΕΙ ΕΥΘΥΝΗ].

Ο μύθος του Ηρός είναι βέβαια επίνοια του Πλάτωνα, ερευνητές όμως έχουν υποστηρίξει ότι έχει αντλήσει στοιχεία από κάποια προφορική παράδοση, από τη λαϊκή πίστη, από τις θεωρίες των ορφικών και των πυθαγορείων για τη μετεμψύχωση, και από τις τελετουργίες των Ελευσινίων Μυστηρίων. Ακόμα έχει επισημανθεί ότι στον εσχατολογικό αυτό μύθο υπάρχουν επιδράσεις από τον Ζωροαστρισμό, την Ινδική φιλοσοφία και τον ασιατικό σαμανισμό.

Στο έργο Φαίδων ο Πλάτωνας, μέσα από το επιχείρημα των αντιθέτων προσπαθεί να αποδείξει ότι καθετί που γεννιέται προέρχεται από το αντίθετό του, εφόσον βέβαια υφίσταται σχέση εναντιότητας. Στην περίπτωση της ζωής και του θανάτου αφού ο ένας όρος τους ζεύγους που είναι ο θάνατος ισχύει αναμφισβήτητα με την ίδια βεβαιότητα ισχύει και ο άλλος που είναι η ζωή.

Επιβεβαιώνεται επομένως ότι από τους ζωντανούς προκύπτουν οι νεκροί του Άδη και αντιστρόφως από τους νεκρούς οι ζωντανοί, μέσα από την αδιάκοπη διαδικασία της εναλλαγής των καταστάσεων και της μετεμψύχωσης. Μάλιστα αυτή η εναλλαγή είναι μία κίνηση που ακολουθεί κυκλική πορεία, διαγράφει κύκλους Αν ακολουθούσε γραμμική πορεία αν δηλαδή το ένα οδηγούσε στο άλλο χωρίς επιστροφή στην προτέρα κατάσταση τότε θα επικρατούσε στασιμότητα στην φύση.

Η στιγμή της μεγαλειώδους επανενσαρκώσεως της Ψυχής κατά τον Πλάτωνα ονομάζεται Κριτική Στιγμή γιατί η επιλογή του φορέα που θα ζωτικοποιήσει απορρέει από μια σχετική κρίση. Γιατί όμως η ψυχή να ενσαρκώνεται στην ύλη... Η ψυχή είναι επιφορτισμένη με το να παρέχει τη δυνατότητα στον χωμάτινο άνθρωπο να ανυψωθεί στη θεική τάξη, κατ'εικόνα και καθ'ομοίωση του Ύπατου Δημιουργού, έχοντας μέσα του εμφωλεύσει ο σπινθήρας του Θείου Πνεύματος.

Στον Τεκτονισμό αλληγορική παράσταση του νόμου της μετενσάρκωσης αποτελούν οι περιοδείες. Κάθε περιοδεία αλληγορεί συγκεκριμένο περιεχόμενο, το οποίο ο μυσούμενος με την επιστροφή του μεταξύ των δύο στηλών, θα πρέπει να έχει αξιοποιήσει και να έχει εξισορροπήσει τις αντιτιθέμενες δυνάμεις. Αυτή η κάθε φορά επιστροφή μεταξύ των δύο στηλών παραπέμπει στο νόμο της επανενσαρκώσεως της Ψυχής.

Αν τα παραπάνω δεν ήταν σωστά, τότε θα έπρεπε η κάθε περιοδεία να καλύψει το 1/3 της απόστασης από τις δύο στήλες μέχρι την ανατολή. Συνεπώς η πορεία θα ήταν ευθεία.

Ωστόσο οι περιοδείες συμβαίνει να είναι κυκλικές. Πρόκειται για πορεία σπειροειδή και τούτο διότι μπορεί κάθε φορά να επιστρέψουμε στο ίδιο σημείο εκκίνησης, αλλά σε μια ψηλότερη στροφή της σπείρας... έχοντας ένα ευρύτερο επίπεδο συνείδησης.

Το πνεύμα κινούμενο δρα. Η δράσις αυτή το αναβιβάζει σε υψηλότερες σφαίρες. Η ολοένα κινήσις του πνεύματος είναι ο πάνσοφος νόμος της Φύσεως, ο οποίος υπόσχεται σε αυτό, την ακατάσχετη πορεία του προς τα πάνω. Ανερχόμενο το πνεύμα κάποιες βαθμίδες, βλέπει όπως σε ένα κάτοπτρο τον σκοπό προς στον οποίο βαδίζει και τότε εκλέγει μεταξύ της στασιμότητος και της προόδου.

Ολοκληρώνοντας την έρευνά μου...στάθηκα στη μεσαιωνική καμπαλιστική παράδοση, στην θεολογία του **Ζοχάρ**. **ZOHAR ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΦΩΤΙΣΜΟΣ. ΕΙΝΑΙ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ ΤΟΥ ΜΥΣΤΙΚΟΥ ΙΟΥΔΑΙΣΜΟΥ.** Ονομάζεται και Βιβλίο της Λαμπρότητας.

Εδώ παρουσιάζονται τρεις εκδηλώσεις στο πνεύμα, οι οποίες κινούνται και έλκονται σε τρεις διαφορετικούς κόσμους. Η **νεσαμά** [εσώτατη ψυχή, υπερψυχή] ξεπηδά από το φέγγος των **θεικών σπινθήρων** και συναντά το **ρούαχ** [που είναι η

αναπνοή, η κινητήριος της δύναμη]. Έπειτα κατέρχεται χαμηλά και το ρούαχ ενώνεται με τη νεφές [που είναι τα συναισθήματα, η καρδιά αλλά και η σάρκα].Και...τα τρία αλληλοσυνδέονται σε μία ενότητα και βρίσκουν την θέση τους στο Δένδρο της Ζωής.

Αν και για τους πρώτους Καμπαλιστές το δόγμα της μετενσάρκωσης δεν ήταν ιδιαίτερα αγαπητό, για το Ζοχάρ η ψυχή η οποία δεν πέτυχε το σκοπό της ύπαρξης της έπαιρνε κάποτε το δικαίωμα να επανέλθει στο φυσικό πεδίο προκειμένου να επανορθώσει.

Ο όρος που χρησιμοποιείται για να δηλώσει το δόγμα αυτό είναι γκιλγκούλ ο οποίος μεταφράζεται ως **μετοίκηση,ή μετενσάρκωση** και πιο σωστά **επανακύκλιση**, αφού η εβραϊκή ρίζα γκιλγκούλ σημαίνει σφαίρα ή τροχός, γυρίζω και στρέφομαι.

Στη **Λουριανική Καμπαλά** οι αντιλήψεις αυτές ανθίζουν και αναπτύσσονται περισσότερο. Εκτός από το δόγμα της γκιλγκούλ αναπτύσσεται το δόγμα της **μπούρ** που σημαίνει **εγκύηση**. Σύμφωνα με αυτό μία ψυχή κατέρχεται από τον ουρανό προκειμένου να βοηθήσει μία άλλη ενσαρκωμένη ψυχή ώστε να πετύχει το στόχο της.

Οι θεικοί σπινθήρες ξέπεσαν στον κόσμο της ύλης...και εδώ θα βρίσκονται μέχρι να ολοκληρωθεί η διαδικασία της αποκατάστασης. Με αυτό τον τρόπο το πέρασμα από το φυσικό κόσμο μπορεί να αποκτή σωτηριώδη χαρακτηριστικά, αφού οδηγεί στην επανα-συνάθροιση των σπινθήρων και την επιστροφή τους στο **σώμα του Θεού**.

Μετά το φυσικό τέλος, η ψυχή ανέρχεται στις ανώτερες περιοχές και εισέρχεται στο δώμα της αγάπης..Αφού πέσουν από πάνω της ένα προς ένα τα ενδύματα που απέκτησε κατά τις περιπλανήσεις της στους κατώτερους κόσμους, στέκει γυμνή και ολοφώτεινη ενώπιον του Δημιουργού της και τότε λαμβάνει την πρώτη και ύστατη ευλογία με τη μορφή ενός θεικού φιλιού.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

2. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΤΙΜΑΙΟΣ

3. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΜΕΝΩΝ

4. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΓΟΡΓΙΑΣ

5. ΗΘΙΚΑ ΝΙΚΟΜΑΧΕΙΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

6. ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

7. ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΣΠΥΡΟΥ ΝΑΓΟΥ

8. ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ELIPHAS LEVI

9. ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΙΚΟΥ ΠΥΡΟΣ ΑΛΙΚΗΣ ΜΠΕΙΛΗ

10. ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ ΚΩΣΤΑ ΖΑΡΡΑ

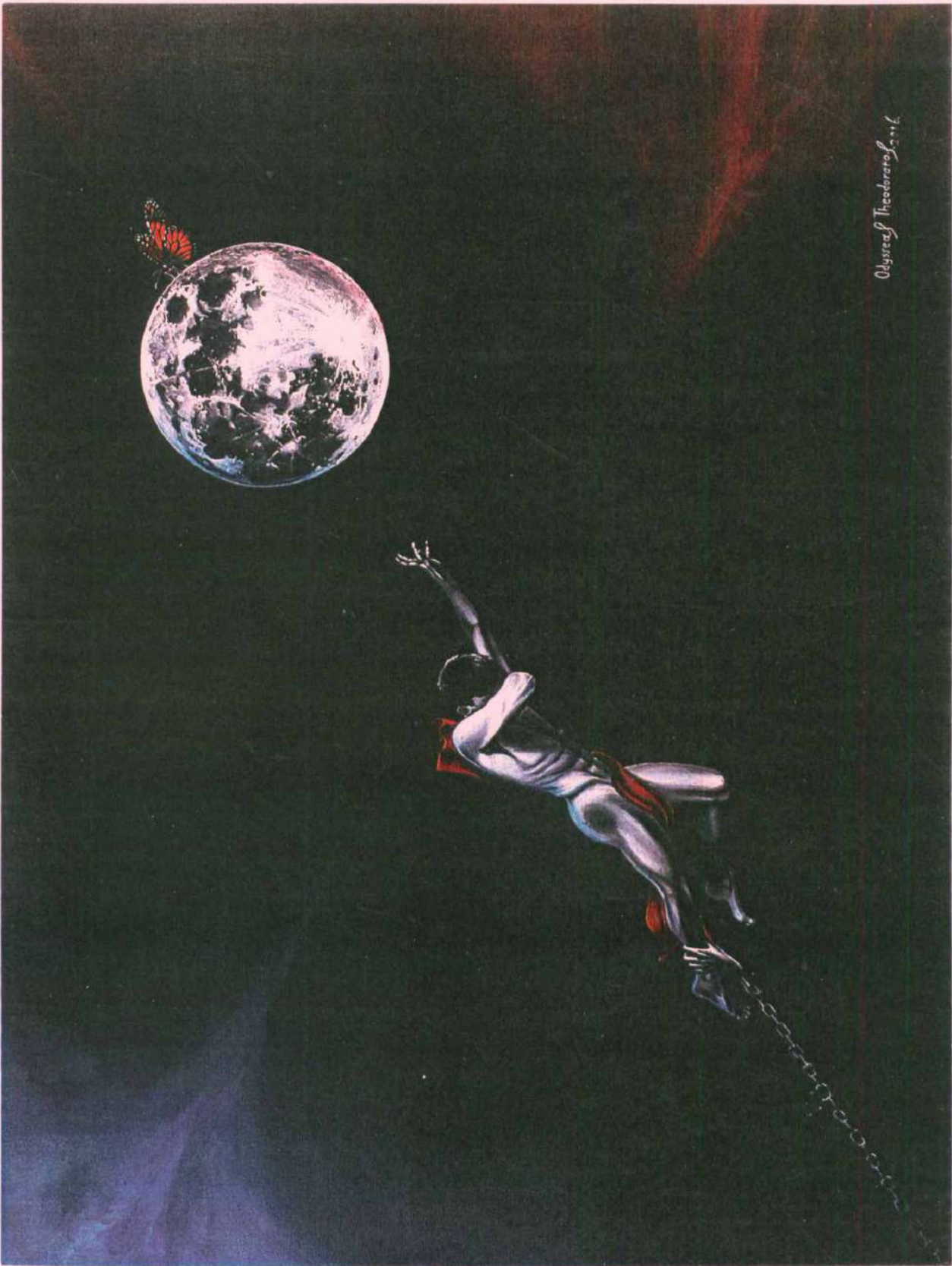
11. ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Σ. ΑΓΟΥΡΙΔΗ

12. ΕΡΜΗ ΤΡΙΣΜΕΓΙΣΤΟΥ ΕΡΜΗΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Π. ΡΟΔΑΚΗ

13. THE ZOHAR, SPERLING H, SIMON M, LEVERTOFF P.

Odysseas Theodoridis, 1976